

16. Isten végül döntő és rendkívüli módon közeledett az emberiséghez: Isten Fia személyesen, egy valódi, teljes és tökéletes emberi természetet vett föl Szűz Máriától, Isten akaratának megfelelően és a Szentlélek közreműködésével. Ezért Jézus Krisztus, Mária fia, igazi Isten és igazi ember, Szent János szavainak megfelelően: „Az Isten igéje testté lett és közöttünk lakott, láttuk dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”

17. Istennek ez a közössége az emberekkel Krisztus személyében, az egész emberiség számára a szüntelen öröm és kimeríthetetlen reménység forrása. Krisztusban az istenség teljessége van jelen, benne érzékelhetően nyilvánult meg Isten szeretete az emberek iránt. Krisztusban Isten magáévá teszi a teljes emberi egzisztenciát, azokkal a félelmekkel és reményiségekkel együtt, amelyek a születéstől a halálig kísérik, hogy bemutassa az embereknek, milyennek kell lennie az igaz embernek, aki Istennel és testvéreivel közösségben él. Krisztusban minden ember megtalálja az üdvösségét, csatlakozva hozzá a hitben, igazodva az ő életéhez és igéjéhez, abból a célból, hogy személyesen részesüljön az ő művének gyümölcseiben.

18. Halálában Krisztus valóban úgy viselkedett, mint pap és ugyanakkor, mint az emberiség képviselője, helyettesítő és engesztelő áldozatul hozva életét az emberekért. Ajándéku adva magát az Atyának, a fiúi engedelmesség és szeretet szellemében, helyreállítva a veszendőbe ment közösséget az emberek és Isten között. „Megszentelődünk az ő akaratában Jézus Krisztus testének váltságáért.” „Amint hogy egyetlen embernek engedetlenségéből sokan váltak bűnössé, úgy egyetlen embernek engedelmsége által sokan jelentetnek majd ki igaznak... Ahol túlaradt a bűn, ott túlaradt a kegyelem.”

(Folytatjuk)

GYALOG ZSOLTÁR

*Legyen áldott a neved
a kéken ácsorgó katángvirágért
az útifű hajlongó alázatáért
a kertbe tévedt lóhere parazsáért
s a harmatért amint elsistereg a parázson
zuhogó reggeli fényben Füreden
a zöldellő felébredt özönben
míg fonott fehér székekben ülök
s lesem hajnali sétatid nyomát
a mindenségben
Uram*

*Legyen áldott a neved
a kis nádereszű házért
hol vesződésem s botlásaim sebhelyeit
hosszú békés álomban
simította le kezed megkarcolt szívemről
s hol csendesken zubog a tea a tűzhelyen
míg kioldom fáradtságom görcseit
s kimosdom a tegnapi gondjaiból
hogy felfrissülten a világra
szeptőlten arcod villanásait
tisztábban verjem vissza rád
Uram*

Legyen áldott a neved
a kerítés mellett ógyelgő szilvafákért
a rájuk fanyaron nevető szederindákért
a támadásra kész csalánbokrokért
a miniatűr ápolt sziklahegyért
amelyen kivirágzott éjjel a kövirózsa
a szomszédban vakkanó kutyáért
amint rárimel az úton loholó autókra
a szőlőtőkét gaz-bolyhaiból szabadító asszonyért
a vénülő még dús diófáért
amely megadással tűri magán a kaszát
oldalán a rothadó venyigét
míg vidáman termi olajos fürtjett
és nap-melegű muzsikáló
embernek való világodért
millió szép szagodért
földön felejtett ég-illatodért
a szív áldozat-füstjét küldöm feléd
Uram

Legyen áldott a neved
jó István királyért
mert hűen az illanó időhöz
méltón a századokba épülő műveidhez
lakhatóvá mentette e tájat
és begyalogolhatóvá az eget
míg kardja élén villogva
elénk járta a kettős-egy utat
pannóniai utadat
Uram

Legyen áldott a neved
a könnyű-súlyos tájért
az erős borokért s a szelíd dombokért
a parton veszteglő szigonyos bronzhalászáért
a lapátos révészért
az arboretum árnyaiért
s idegen sóhajú virágaiért
a szegény Szabó Lőrincze valló márványlapért
a Szívkórházért s a lubickoló strandokért
a dohogó hajógyárért s a nyüzsgő boltokért
a kerektemplomért s a sikitó vasúti sínekért
Berzsenyiért Jókaiért Blaha Lujzáért
Széchenyi itt lebegő nyugtalan lelkéért
s ki ide hiába echózott Csokonaiért
az összesűrített nagyküllőjű határért
a gyermekként szepegő időért
sokszinű titkos dolgaidért
Uram

S a vizért a vizért
a kék lángban fürdő
csillag-remegésű
messzenéző vizekért
csak áldva áldhatlak
Uram

Hajdók János